

Globaliseringen og internationaliseringen burde resultere i, at vi samles om det, vi kan, men ak nej. Vi er blevet lige så kommercielle, lige så intetsigende og ufarlige. Der er mere plagiat, i stedet for at vi benytter globaliseringen til at understrege dansk kultur og kunst. Derfor hilser vi meget velkommen, at ministeren også er opmærksom herpå og vil gøre en indsats under disse overskrifter. Her vil vi meget gerne være med.

Men vi vil nu helst dømme regeringen på, hvad den gør, og ikke på, hvad den siger, og praksis hænger ikke altid sammen med det udtalte. Lad mig tage et par eksempler:

Medierne er i dag den største passive kulturformidler, og det, de formidler, har ikke så meget med kunst og kultur at gøre. Kan man ud over Danmarks Radios program 1 nævne nogen som helst programprofil, der understreger dansk kultur og dansk identitet, dansk sprog, endsige programmer, der fremhæver danske kulturinstitutioner, teatre, danske symfoniorkestre, bigbands, internationalt anerkendte kunstnere fra opera, ballet og skuespil for ikke at glemme den rytmiske musik?

Så vidt jeg er orienteret, er man i Danmarks Radio end ikke i stand til at nå op på, at 30 pct. af den musik, der spilles, er dansk. Og når den spilles, så har jeg erfaring for, at det ligger mellem midnat og kl. 6 om morgenen.

Den absolutte konsensus, som regeringen har skabt om dansk mediepolitik med alle undtagen Enhedslisten, har efter vores opfattelse været medvirkende til, at Danmarks Radio og TV 2 og Danmarks Kanalen, og hvad de nu ellers hedder, simpelt hen er den største hindring for, at det, der er overskrifterne i kulturministerens redegørelse – netop kultur, sprog og identitet – kan realiseres. Den kommercialisering, som tv-medieaftalen er udtryk for, er den største hindring for at gennemføre disse overskrifter. Hvis man vil styrke de intentioner, se de nye talenter, så er det nærmest en forudsætning, at man lukker for tv og radio.

Nu ved jeg, at ministeren vil svare, at regeringen ikke kan blande sig i redigeringen af uafhængige radio- og tv-stationer. Det beder vi den heller ikke om; men det, man udfører hos de elektroniske medier, har ikke noget at gøre med public service, man kan lige så godt stryge »service«. Folketinget må simpelt hen revurdere public service-kravene i lyset af dansk kultur, egenart og identitet.

Men hvis man så vil gå ud i byen for at finde kvalitet og ny dansk dramatik, altså har slukket for tv og radio, så skal vi ifølge kulturministeren starte med at stryge fire københavnske teatre fra listen over muligheder. Det hænger altså ikke sammen, hr. minister.

Når der i redegørelsen skrives, at vi skal styrke de unges teaterinteresse, og der stilles krav om, at ambitionsniveauet hos dansk teater hæves, så hænger det ikke sammen med, at man skærer Teaterrådets bevillingsramme ned med 5 mio. kr.

Vi vil gerne diskutere en omlægning af teaterstøtten i forhold til billetordningen. Vi vil også gerne diskutere støtte til dem, der har behov, og mindre støtte til dem, der i virkeligheden ikke har økonomisk støtte behov. Er der andre måder, man kan gøre tingene på? Her har ministeren vores opbakning. Men vi har meget svært ved at se logikken i det, man foretager sig over for Teaterrådet, og i ministerens intentioner på det her område. Jeg håber, ministeren kan hjælpe mig med en forklaring.

Hvis vi så stadig væk har slukket for radio og tv og går ud i byen og vil høre rytmisk musik, så skal der selvfølgelig være en bredde og en talentmasse, der plejes og gives muligheder med egentlige rytmiske spillesteder og musikskoler. Som jeg har forstået meldingen fra regeringen, så ønsker man nu tværtimod et opgør med fællesfinansieringen mellem stat og kommune; der er altså udsigt til en forringelse af de ringe forhold, der er i dag.

Og så til de regionale kulturforsøg: Konsekvensen vil være det modsatte. Vi kan tage eksemplet fra folkebibliotekerne; jeg behøver ikke at beskrive konsekvenserne for bogindkøb m.v. på landets biblioteker. I det hele taget synes jeg, at fællesfinansiering er en udmærket ting, for det forpligter kommunerne, og det inspirerer, men en nogenlunde ensartet kulturel udvikling er efter vores mening noget, man skal tilstræbe. Der skal være lige muligheder og tilgængelighed til basale kulturgoder. Og dermed har jeg også sagt, at de regionale kulturforsøg ikke har vores støtte, og de foreløbige evalueringer kan ikke få os til at ændre holdning. Det er der i hvert fald ikke noget, der tyder på.

Hvad i øvrigt angår bibliotekerne, så hæfter jeg mig ved, at kulturministeren ser positivt på det helt grundlæggende, nemlig, at vi skal opretholde den hidtidige målsætning om landsdækkende adgang til bøger og andet traditionelt materiale. Jeg vil gerne spørge: Hvad dæk-